U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobkyně: **P. Z.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2010, č. j. 56 Az 87/2009 – 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2009, č. j. OAM-197/LE-BE02-PA03-2009, nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění žalovaný uvedl, že žalobkyně podala dne 16. 7. 2009 žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedla, že ze své vlasti odjela v srpnu roku 2000 za manželem, který v Česku měl legální pobyt za účelem podnikání. Nyní zde již má celou rodinu, tedy manžela a dvě dcery, z nichž jedné je dvacet dva a druhé osm let a chodí do české školy; všichni zde mají povolen pobyt. V Číně žádné problémy neměla, v případě návratu do vlasti by se ovšem ocitla ve špatné situaci, neboť by byla bez rodiny a neměla by kde bydlet. Žalovaný dospěl k závěru, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla toliko snaha žalobkyně o legalizaci pobytu na území České republiky. Neshledal důvod k udělení žádné z forem mezinárodní ochrany. Poukázal rovněž na skutečnost, že dne 11. 3. 2008 byla žalobkyni zrušena platnost povolení k dlouhodobému pobytu, a to z toho důvodu, že k žádosti o jeho prodloužení tato předložila padělané nebo pozměněné doklady.

Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou ze dne 12. 10. 2009, ve které navrhla, aby Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Namítala, že žalovaný porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 3

a 4, jakož i § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Vyjádřila své přesvědčení, že v řízení uvedla okolnosti odůvodňující minimálně udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, přičemž zdůraznila, že její vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť v Česku legálně pobývá její manžel i dvě dcery.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 4. 10. 2010, č. j. 56 Az 87/2009 – 27, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává. V odůvodnění dospěl k závěru, že žalovaný postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy a obdobně jako v jiných, skutkově obdobných řízeních o udělení mezinárodní ochrany. Řádně zjistil skutkový stav a své rozhodnutí srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, přičemž se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi a podklady rozhodnutí. Ve vztahu k § 12, § 13, § 14 a § 14b zákona o azylu žalobkyně nevznesla žádné konkrétní námitky a žalovaný se možností udělení mezinárodní ochrany dle těchto ustanovení důkladně zabýval. Námitky uvedené v žalobě se vztahovaly toliko k doplňkové ochraně ve smyslu §14a zákona o azylu, dle názoru krajského soudu však rodinná situace žalobkyně není řešitelná podle zákona o azylu, neboť tento je specifickým zákonem sloužícím lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni, pronásledování se důvodně obávali nebo byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu. Žalobkyně si mohla svůj pobyt legalizovat pomocí nástrojů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stejně jako to učinili její rodinní příslušníci. I tento zákon přitom pamatuje na situace, kdy vycestování cizince není možné s ohledem na mezinárodní závazky České republiky. Žalobkyně se svým opomenutím a protiprávním jednáním připravila o možnost postupovat dle tohoto zákona, to však neznamená, že by se mohla domáhat ochrany dle zákona o azylu. K porušení mezinárodních závazků by v souvislosti se soukromým a rodinným životem mohlo dojít pouze v případě, že by bylo vyloučeno, aby žalobkyně z azylově relevantních důvodů mohla realizovat svůj soukromý a rodinný život se svým manželem a dětmi v zemi původu, v projednávané věci se však o takový případ nejednalo, neboť žalobkyně i její rodinní příslušníci jsou občany Číny, kterým v návratu do vlasti nebrání žádné azylově relevantní důvody. To, že jim lépe vyhovují ekonomické a společenské podmínky v České republice, nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, neboť čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění pozdějších protokolů (publikována pod č. 209/1992 Sb.), nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa k realizaci rodinného života.

Proti rozsudku Krajského soudu v Brně se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) bránila kasační stížností ze dne 8. 12. 2010, podanou prostřednictvím svého zástupce, v níž toliko sdělila, že zástupce tuto odůvodní ve lhůtě 10 dnů.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 13. 12. 2010, č. j. 56 Az 87/2009 – 36, které bylo zástupci stěžovatelky doručeno dne 21. 12. 2010, stěžovatelku vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnila kasační stížnost tak, aby bylo zřejmé místo jejího současného bydliště v České republice, označení rozhodnutí, proti kterému kasační stížnost směřuje (v kasační stížnosti je nesprávně uvedeno datum jeho vydání), v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí napadá a kdy jí toto bylo

doručeno. Současně stěžovatelku poučil, že nebude-li této výzvě ve stanovené lhůtě vyhověno, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne.

Po předběžném posouzení splnění zákonných náležitostí kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost nesplňuje zákonem předepsané náležitosti.**

Podle § 106 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

Podle odst. 3 téhož ustanovení *nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.*

Podle § 37 odst. 3 s. ř. s. *z každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno. Ten, kdo činí podání, (dále jen „podatel“) v podání uvede o své osobě osobní údaje jen v nezbytném rozsahu; vždy uvede jméno, příjmení a adresu, na kterou mu lze doručovat. Jiné osobní údaje uvede jen tehdy, je-li toho třeba s ohledem na povahu věci, která má být soudem projednána. Podléhá-li podání soudnímu poplatku, musí být opatřeno kolkovou známkou v odpovídající hodnotě a musí k němu být připojeny listiny, jichž se podatel dovolává. Podání, které je třeba doručit ostatním účastníkům a osobám na řízení zúčastněným, musí být předloženo v potřebném počtu stejnopisů.*

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Z citovaných zákonných ustanovení, zejména pak z § 106 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že kasační stížnost musí kromě obecných náležitostí obsahovat označení rozsudku, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatelka napadá, a údaj o tom, kdy jí byl rozsudek doručen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost ze dne 8. 12. 2010 nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti toliko uvedla, že tuto podává proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 10. 2010 (v kasační stížnosti je chybně uvedeno datum 4. 11. 2010), č. j. 56 Az 87/2009 – 27, a že zástupce stěžovatelky kasační stížnost ve lhůtě 10 dnů odůvodní. Stěžovatelka zejména opomenula vymezit, v jakém rozsahu rozsudek krajského soudu napadá a z jakých důvodů podle taxativního výčtu § 103 odst. 1 s. ř. s., jakož i uvést údaj o tom, kdy jí byl doručen. Neuvedla žádné námitky proti napadenému rozsudku či řízení

vedoucímu k jeho vydání, neuvedla, jakých pochybení se měl Krajský soud v Brně dopustit, ať již ve smyslu vad řízení či vadných skutkových nebo právních závěrů.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že stěžovatelka byla usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 13. 12. 2010, č. j. 56 Az 87/2009 – 36, které bylo zástupci stěžovatelky řádně doručeno dne 21. 12. 2010 (zásilka byla tohoto dne převzata paní B. K. jako oprávněnou osobou), vyzvána k odpovídajícímu doplnění kasační stížnosti v zákonné lhůtě jednoho měsíce podle § 106 odst. 3 s. ř. s. Současně byla stěžovatelka poučena, že nebude-li výzvě vyhověno a kasační stížnost doplněna, v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat a kasační stížnost bude odmítnuta. Na tuto výzvu krajského soudu však stěžovatelka nijak nereagovala a vady kasační stížnosti ve stanovené lhůtě, jakož ani později až do dne vydání tohoto usnesení neodstranila.

Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 2 Ads 29/2003 – 40, publikováno pod č. 6/2003 Sb. NSS, dostupné z: <www.nssoud.cz>) dovodil, že *pokud stěžovatel v kasační stížnosti neuvede, v jakém rozsahu a z jakých důvodů napadá rozhodnutí, proti němuž kasační stížnost směřuje (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), a pokud stěžovatel není zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a tyto vady k výzvě soudu nebyly odstraněny, nelze v řízení pokračovat a soud kasační stížnost odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].* Nelze než konstatovat, že v tomto judikátu vymezené podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti byly naplněny rovněž v nyní projednávané věci.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané v § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s., a to i přesto, že stěžovatelka byla k doplnění kasační stížnosti krajským soudem vyzvána a tato výzva byla stěžovatelce řádně doručena. Kasační stížnost proto odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu